

Jim Morrison and The Doors: Deel 3

The Doors of the XXIst Century,
Vorst Nationaal, 13 december 2003

Ladies and Gentlemen, from Los Angeles, California... The Doors of the XXIst Century

Met dezelfde legendarische aankondiging waarmee dertig jaar geleden het eerste album van The Doors en later al hun optredens openden, startte het concert van The Doors of the XXIst Century in Vorst Nationaal. De naam van de herboren band werd aangepast om juridische problemen met het vierde lid, drummer John Densmore en met de nabestaanden van Jim Morrison en zijn overleden vriendin Pamela Courson, te vermijden.

In 2001 werd een aflevering van de populaire 'VH-1: Storytellers'-reeks aan The Doors gewijd. De drie overgebleven leden spelen hun klassiekers met maar liefst zes verschillende gastzangers, waaronder Ian Astbury van The Cult. In 2002 vraagt motorproducent Harley-Davidson The Doors voor een gelegenheidsoptreden op het honderdjarige bestaan van het bedrijf. Deze optredens vinden plaats in september 2002 in Californië en Ontario. Toetsenman Ray Manzarek en gitarist Robby Krieger hebben de smaak weer te pakken.

"30 jaar na ons laatste optreden is lang genoeg geweest", oordeelt Krieger. Dezelfde Ian Astbury die op de Storytellers-dvd meezong, wordt als nieuwe frontman gekozen. De groep wordt aangevuld met bassist Angelo Barbera. Barbera speelde eerder als bassist in de Robby Krieger-band. Op hun Europese tour in december 2003 sprong Phil Chen in voor Angelo Barbera. Toen de problemen met John Densmore begonnen en er een drummer werd gezocht, trad eerst Stewart Copeland van de Police op. Copeland brak zijn arm en werd vervangen door Ty Dennis, een kennis van Angelo Barbera. Volgens Ray Manzarek paste Copeland trouwens niet echt in de nieuwe Doors. De fans kunnen de onenigheid tussen John Densmore en zijn oude maten alleen maar betreuren.

The Doors of the XXIst Century trekken ondertussen op tournee, eerst in de VS en nu in Europa. Naast hun klassiekers vertolken ze de songs van 'L.A.Woman'. Jim Morrison stierf in juli 1971 tijdens de afwerking van hun laatste album. Een tournee met deze liedjes hebben The Doors bijgevolg nooit kunnen maken. Dit willen ze nu, dertig jaar later, goedmaken. Omdat Jim in december 60 jaar zou geworden zijn en op Père Lachaise in Parijs begraven ligt, trekken ze door Europa. In Benidorm, Lissabon, Parijs, Londen, Birmingham en Brussel spelen ze concerten.

Zodra Ray Manzarek op het Brusselse podium verscheen, barstte het publiek los. Het applaus zal twee uur en twintig minuten aanhouden. Ouderdomsdeken Ray Manzarek is de spil van de groep. De immer optimistische Manzarek speelt vol overgave orgel. De 64-jarige hippie heeft zijn lange haren geknipt, maar zingt en speelt alsof de tijd geen vat op hem heeft. Waar is de tijd dat hij het zingen van Jim overnam, wanneer Jim uitgeteld was door teveel drugs en alcohol? De aankondigingen en schaarse bindteksten waren netjes tussen Ian Astbury en Ray Manzarek verdeeld. De liedjes werden door de fans woord voor woord meegezongen vanaf de opener 'Roadhouse Blues'. Iedereen was razend enthousiast. Maar wie verwachtte iets anders? De Doorsmuziek met haar mix van blues en rock, gedichten en theater heeft de tijd doorstaan. Ook nadat Ray, Robby en John naar hun Nirwana verdwijnen, zal hun muziek nog gezongen worden. Eén voor één passeerden de hits

de revue. Ray speelt zijn hypnotiserende orgelsolo's in 'Light My Fire' en 'Riders On The Storm'. Enkel 'The End' werd niet gespeeld. 'Dit is Jims lied' verklaarde Manzarek in Parijs. Op een scherm werden videoclips getoond. Afwisselend werden er psychedelische beelden, beelden uit het nieuws, fragmenten uit de documentaire 'Feast of Friends', ... geprojecteerd. We zagen beelden van Nixon, betogende studenten, relletjes, soldatengraven,...

En dan nu de cruciale vraag: hoe deed zanger Ian Astbury het? Jim Morrison heet onvervangbaar te zijn. Hij heeft mee gestalte gegeven aan het mythische beeld van de jonge rockgod ('I'm the Lizard King, I can do anything'), voor wie alles kan en die alles wil ('We want the world and we want it now'), die geen grenzen kent ('I am interested in anything about revolt, disorder, chaos, especially activity that seems to have no meaning. It seems to me to be the road to freedom') en ten slotte ten onder gaat aan de seks&drugs ('And our love becomes a funeral pyre'). Jim Morrison heeft de twijfelachtige eer om als eerste popster op het podium gearresteerd te zijn. Het publiek kwam om The Doors te zien. De show eist dat Jims vervanger hem moet imiteren. De veertigjarige Ian Astbury had bijgevolg geen andere keuze dan in Jims huid te kruipen. Hij deed wat van hem gevraagd werd en acteerde overtuigend zijn rol. Met zijn lange zwarte krullen heeft zijn fysieke verschijning veel weg van Jim. In vergelijking met zijn gastoptreden op de Storytellers-dvd, begint hij qua uiterlijk meer en meer op Jim te trekken... Als dat maar goed afloopt. Gelukkig had hij zich niet in een leren broek gehesen. Wel heeft hij aandachtig de filmbeelden van Jims optredens bestudeerd. Enkele danspassen en sprongen waren me toch wel iets te Jim Morrissions. Daar stopte de imitatie: Ian Astbury improviseerde niet en droeg geen gedichten voor. Het opruiende van een ontketende Jim Morrison was er niet meer bij. De interactie, het psychologische spel en het uitdagen van het publiek ontbraken. De ordediensten hadden vanavond geen werk. (Niemand had anders verwacht.). Zo bekeken hebben The Doors of the XXIst Century dus wel iets van een covergroep en, jawel hoor, Ian Astbury speelt net een tikkeltje teveel Jim Morrison, maar vreemd genoeg stoorde dat niemand.

Zoals bij Classic Werchter wordt de vraag gesteld of dergelijke reünies wel moeten. Wat is de zin van een concert van een groep die haar zanger verloren heeft en ruim dertig jaar weg was? De revolutie is voorbij. Mick Jagger is tot ridder geslagen. Zestigers kunnen de rebellerende jeugd niet vertolken. Is zo'n revival niet pure nostalgie? Een hopeloze poging om de klok terug te draaien? We leven anno 2004 en niet meer in de *summer of love*. En toch, en toch. Ik ben te jong om Jim Morrison ooit live gezien te hebben en kan slechts jaloers zijn op oudere lezers die misschien in 1968 The Doors in Londen, Stockholm, Amsterdam of Frankfurt meegemaakt hebben. Ik ken enkel de beelden van opnames. De soms nog zwart/wit beelden van uitgelaten hippies verhogen het nostalgieke gevoel. De kwaliteit van de klank laat echter vaak te wensen over, zonde want het geluid is toch de essentie van een muziekdvd. En bij een concert op tv proef je nooit echt de sfeer, de ambiance of het charisma van Jim. De Doors of the XXIst Century speelden met veel overgave en creëerden een sfeer zodat we een idee kregen hoe het er dertig jaar geleden in hun hoogdagen aan toging. Dit gevoel had ik niet op de weide van Werchter, toen de Rolling Stones speelden. Mick, Keith en co band speelden ook enthousiast, brachten ook sterke nummers, hebben hun duivelskunsten ook nog lang niet verleerd, maar het publiek reisde niet gehypnotiseerd terug in de tijd.

Natuurlijk zou iedereen liever de oorspronkelijke Doors gezien hebben met een nog levende Jim Morrison. Nooit zullen we weten hoe hij geëvolueerd was, hoe hij als rijpe, volwassen man zou acteren en welke teksten hij als zestigjarige zou schrijven. Misschien was hij wel nooit naar de VS teruggekeerd en als balling in Europa of

Noord-Afrika gebleven. Hij droomde ervan zich toe te leggen op films maken en dichten, een beetje zoals hij zijn laatste maanden in Parijs doorbracht. Manzarek houdt vol dat Jims vertrek naar Parijs niet het einde van The Doors betekende, dat ze zelf al nieuwe muziek aan het opnemen waren en dat ook Jim toekomstplannen bleef maken met The Doors.

Hoezeer Jim Morrison ook het gezicht van The Doors bepaalde en alle aandacht naar zich toe trok, toch waren The Doors altijd al meer dan Jim alleen. Ray Manzarek, Robby Krieger en John Densmore mogen zich met recht en reden erfgenaam van The Doors noemen. Ray Manzarek was mede-oprichter van de groep. Samen met Robby Krieger tekende hij voor de muziek. Robby schreef tekst voor ondermeer hun bekendste nummer 'Light My Fire'. Op een optreden kondigde de dj 'Jim Morrison and The Doors' aan. Jim weigerde te zingen vooraleer de man zijn fout rechtzette en de juiste naam gebruikte: 'Het zijn The Doors'. Wie The Doors of the XXIst Century enkel afdoet als een covergroep, doet Ray Manzarek en Robby Krieger tekort.

The Doors of the XXIst Century gaven een indrukwekkend concert in Brussel. Niemand van de toeschouwers zal zich de avond beklagd hebben. Nu is het wachten op hun eerste plaat met nieuwe nummers. Ray Manzarek en Robby Krieger componeren nieuwe muziek. Ze zoeken hedendaagse dichters als tekstschrijver om in de lijn van Jim Morrison te blijven, die steeds meer wordt voorgesteld als zanger/dichter. Michael McClure en John Doe hebben voor teksten gezorgd. Dichter en auteur Michael McClure is een oude beatnikkennis van Jim Morrison. Hij drong indertijd bij Jim aan om zijn poëzie te publiceren. Ze werkten samen om McClures roman 'The Adept' te verfilmen met een hoofdrol voor Jim Morrison. De film is nooit gerealiseerd. McClure treedt sinds enkele jaren regelmatig op met Ray Manzarek, die dan piano speelt. John Doe komt uit de punkgroep X die op de soundtrack van The X-Files film 'Fight The Future' het Doorsnummer 'Chrystal Ship' brengt. En ook Ian Astbury is aan het schrijven. Uit Jims nagelaten gedichten kan jammer genoeg niet geput worden, omdat de rechten daarop bij de families van Jim Morrison en zijn vriendin Pamela Courson liggen. Vraag blijft of dat allemaal wel lukt. Na Jims overlijden brachten The Doors nog twee elpees uit die geen succes meer hadden. Met hun tournee slagen ze in elk geval met glans in hun comeback. Een gedreven Ray Manzarek blikst hoopvol naar de toekomst. Hij gelooft er rotsvast in. This is not the end.

Setlist op 13 december in Vorst Nationaal

R	o	a	d	h	o	u	s	e	B	l	u	e	s									
B	r	e	a	k	O	n	T	h	r	o	u	g	h									
W	h	e	n	T	h	e	M	u	s	i	c	'	s									
L	o	v	e	M	e	T	w	o	O	v	e	r										
A	l	a	b	a	m	a	S	o	n	g												
B	a	c	k	D	o	o	r	M	a	n												
F	i	v	e	T	o	O	n	e														
C	r	y	s	t	a	l	S	h	i	p												
P	e	o	p	l	e	A	r	e	S	t	r	a	n	g	e							
S	p	a	n	i	s	h	C	a	r	a	v	a	n									
T	h	e	C	h	a	n	g	e	l	i	n	g										
L	o	v	e	H	e	r	M	a	d	l	y											
B	e	e	n	D	o	w	n	S	o	L	o	n	g									
P	e	a	c	e	F	r	o	g														
R	i	d	e	r	s	O	n	T	h	e	S	t	o	r	m							
T	e	x	a	s	R	a	d	i	o	a	n	d	t	h	e	B	i	g	B	e	a	t

H y a c i n t h
L A
L i g h t
S o u l

M y F i r e
K i t c h e n

H o u s e
W o m a n
(b i s n u m m e r)
(b i s n u m m e r)

Europese Tour 2003

04/12/03 The Benidorm Bullring, Benidorm, Spanje

06/12/03 Pavilhao Atlantico, Lissabon, Portugal

07/12/03 Pavilhao Atlantico, Lissabon, Portugal

08/12/03 Le Scène, Parijs, Frankrijk

09/12/03 Le Zenith, Parijs, Frankrijk

11/12/03 Wembley Arena, Londen, Engeland

13/12/03 Vorst Nationaal, Brussel

14/12/03 National Indoor Arena, Birmingham, Engeland

De nieuwe stemmen

Ian Astbury: geboren op 14 mei 1962. De zanger van The Cult was zoals Jim Morrison de zoon van een militair, een man van de Navy. Als kind verhuisde zijn familie veel en woonde hij korte tijd in Canada, waar de jongen geboeid geraakt door de cultuur van de oorspronkelijke bewoners. Waar hebben we dat nog gehoord ? Ray Manzarek formuleert het op zijn gebruikelijke wijze als 'he's got a touch of the shaman in him. He's got that Celtic Christian thing. And he's into Native American spirituality like Jim was. Buddhism like Jim was. And he's got that Shamanic quality like Jim had.' Ian Astbury is een van de zes zangers op de VH-1: Storytellers dvd. Hij zingt er 'Whiskey Bar', 'Back Door Man' en 'Wild Child'.

Angelo Barbera: geboren op 12 juni 1965 en is de jongste van vier kinderen. Hij speelt basgitaar. In 2000 kwam hij bij de Robby Krieger-band. Angelo Barbera is te horen op de Storytellers-dvd en trad mee op tijdens de concerten voor Harley-Davidson.

Ty Dennis: geboren op 19 januari 1971 in Californië en woont nu in Los Angeles, waar hij studiomuzikant is. In 2001 solliciteerde hij op vraag van zijn vriend Angelo Barbera bij de Robby Krieger band.

Phil Chen: afkomstig uit Jamaica. Speelde in Londen als bassist voor Donovan, Jeff Beck, Rod Stewart, Pete Townshend en vele anderen. Na Jim Morrisons dood, trokken de drie overlevende Doorsleden naar Londen. Ze hoopten daar een vervanger voor Jim te vinden. Rays vrouw was zwanger en Ray keerde terug naar Amerika. John Densmore en Robby Krieger richtten toen de Butts Band op met o.a. Phil Chen. Tijdens het optreden in Vorst bleef Phil Chen zowat de hele tijd op de achtergrond.

Literatuurlijst

Van de Doorsfamilie heeft zowat iedereen zijn of haar herinneringen aan Jim Morrison en de jaren met The Doors op papier gezet. Zoals het in elke goede familie voorkomt, zijn er de gebruikelijke meningsverschillen. Bandleden en familieleden die ruziën over de nalatenschap. Wie heeft de rechten op de muziek en wie op zijn nagelaten gedichten ? En belangrijker... wie was Jim ? Wie kende hem het beste ? Wiens versie van de geschiedenis is correct ? Belangrijke getuigen zijn ondertussen overleden. De uitlatingen van Ray Manzarek, John Densmore, Robby Krieger, Pamela

Courson, Patricia Kennealy, Danny Sugarman, Frank Lisciandro,... spreken elkaar regelmatig tegen. Erger wordt het wanneer de onenigheid voor de rechtbank wordt uitgevochten en wanneer men elkaar verwijten toeslingert en voor leugenaar en manipulator uitmaakt. Voor ons, zeker dertig jaar later, is het een schier onmogelijke taak om waarheid en mythe te onderscheiden. Om deze reeks te schrijven heb ik voornamelijk geput uit de volgende werken:

Jerry Hopkins en Danny Sugarman, *No One Here Gets Out Alive*, Warner Books, 1980

Dylan Jones, *Jim Morrison. Dark Star*, Bloomsbury, 1990

Frank Lisciandro, *Jim Morrison. An Hour For Magic*, Plexus, 1982

Ray Manzarek, *My Life With The Doors*, Putnam, 1998

Greg Shaw, *The Doors On The Road*, Omnibus Press, 1997

The Doors Quarterly Magazine

<http://www.thedoors.com>

<http://www.doors.com>

<http://www.raymanzarek.com>

<http://www.robbykrieger.com>

Video – Dvd's

The Doors. Live at the Hollywood Bowl

Regie: Ray Manzarek

Verdeler: MCA Home Video

Release video: 1987

Duur: 65 minuten

The Doors. Live in Europe 1968

Productie: Image Entertainment

Release dvd: 2002

Duur: 58 minuten

VH-1 Storytellers, The Doors: A Celebration

Productie: Image Entertainment

Verdeler: Viacom International

Release dvd: 2001

Duur: 75 minuten

Zangers: Perry Farrell (Jane's Addiction), Pat Monahan (Train), Ian Astbury (The Cult), Travis Meeks (Days of the New), Scott Weiland (Stone Temple Pilots), Scott Stapp (Creed)

Frank Beckers